

Întrebare și răspuns

Întrebarea 10: Cum trebuie înțeles Amos 6.6: „Nu vă întristați de spărtura [rana] lui Iosif¹?”

Răspunsul A:

„Nu vă întristați de spărtura [rana] lui Iosif” înseamnă, așadar, să fie indiferenți față de răul care se abătuse asupra împărăției celor zece seminții și care era pe cale să-l lovească în continuare; vezi capitolul 1 și a doua carte a Împăraților până la capitolul 17. Iar aceasta este în legătură cu rugămintele, avertismentele și amenințările desconsiderate ale lui Dumnezeu, venite din cauza păcatelor de tot felul – de la cele mai mici la cele mai grave – încă din zilele lui Ieroboam I, cel care introdusese cultul vițelului de aur. Nici bunătatea lui Dumnezeu, manifestată prin victoriile acordate și extinderile teritoriale impresionante sub Ieroboam al II-lea, contemporanul lui Amos, nu a condus la pocăință, ci mai degrabă la nepăsare, ca și cum lucrurile ar rămâne mereu așa, într-o desfrânare neînfrănată și la acte de violență împotriva celor asupriți, împotriva celor slabi și săraci. Vremurile actuale fac ca aplicarea învățăturilor, care reies din lectura profeților, la noi să fie atât ușoară, cât și imperativă. Să fim atenți la aceasta! (Franz Kaupp)

Răspunsul redactorului coordonator:

Nimeni, care are puțină înțelegere pentru limbajul adesea tainic al profeților, nu va pune la îndoială faptul că interpretarea menționată mai sus a pasajului este cea corectă. Pasaje din care reiese că „Iosif” se referă la *Efraim* se găsesc și mai des în Scriptură. De exemplu, și în Psalmul 78.67 și versetele următoare, un pasaj care vorbește despre alegerea lui David; și chiar dacă era stabilit din vechime că Iuda urma să fie seminția aleasă de DOMNUL [Iehova] pentru constituirea împărăției (compară cu binecuvântarea lui Iacov, Geneza 49.10!), totuși, având în vedere cuvintele mărețe despre Iosif (din binecuvântarea lui Iacov din Geneza 49 și din binecuvântarea lui Moise din Deuteronomul 33), este foarte remarcabil faptul că această seminție, reprezentată în fiii lui Iosif, Efraim și Manase, nu s-a ridicat nici pe departe la înălțimea acelor binecuvântări: ea s-a amestecat cu națiunile (Osea 6.8 și alte pasaje) — adică el, cel care în acele cuvinte de binecuvântare este numit „cel deosebit dintre frații săi”!

Da, Iosif — Efraim — „sângera, ca și cum ar fi avut o mie de răni”, iar această stare ar fi trebuit să fie pentru Israel un motiv de profundă întristare, dar, în nepăsare și siguranță (Amos 6.1), s-a trecut cu vederea aceste lucruri — incomode! —. Și când colaboratorul nostru aplică pasajul

¹ „Rană” înseamnă aici o rănire cauzată de o ruptură. De exemplu, Leviticul 21.19: „mâna frântă”. Isaia 30.13: zidul a cărui prăbușire vine deodată. Isaia 1.28: nimicirea (sau: sfărâmarea) păcătoșilor. Psalmul 60, 2: „Ai cutremurat pământul, l-ai despicat; repară-i [vindecă-i] spărturile”. Ieremia 6.1: „Dinspre nord apare nenorocirea și o mare nimicire [spărtură]”.

„Iosif” reprezintă „Efraim”, iar acesta, încă de la divizarea împărăției, reprezintă împărăția celor zece seminții, deoarece Efraim era cel mai puternic dintre cele zece seminții. Vezi, de exemplu, Obadia 18; Ezechiel 37.16,17; Zaharia 10.6.

cu o scurtă frază la starea actuală a poporului lui Dumnezeu, ne vedem imediat confrunțați cu ravagiile provocate de sciziuni etc. din interiorul acestuia și plângem împreună cu poetul:

„Despărțiți sunt astăzi sfinții, Vino, Isus!
Nu se vede unitate, Vino, Isus!
Cel rău a distrus-o-anume;
Mulți sunt înșelați de lume;
Necinstit azi e-al Tău Nume! Vino, Isuse!”

Ce este de făcut? Să trecem cu *nepăsare* peste acesta? Să *nu ne întristăm* oare? O, dimpotrivă, mai degrabă ar trebui să avem atitudinea lui Neemia și a fratele său Hanani (Neemia 1) sau cea din Psalmul 102.14 și alte versete, sau cea din Isaia 62.6,7 și 64.10 și versetele următoare; Daniel 9 și altele asemenea! — **Ioan 17!**

Totuși, nu vreau să mă mai opresc asupra acestor exemple de adevărată jale, după voia lui Dumnezeu, față de starea poporului lui Dumnezeu (din fiecare epocă). Dar îmi stă la inimă să mai menționez că, odată ce s-a însușit interpretarea corectă a pasajului de mai sus, s-ar putea lua în considerare și interpretarea strict literală, așa cum am folosit-o eu ca aplicație acum câțiva ani într-un număr al revistei „O Land”: „Vai de cei nepăsători!” (Amos 6.1). Acolo am amintit, cu versetul 6, de frații lui Iosif în comportamentul lor rău și, ulterior, indiferent față de fratele lor (Geneza 37). Și cred că în pasajul nostru din Amos 6.6 avem, în acest sens, o avertizare serioasă cu privire la pericolul căruia îi cădem atât de ușor pradă: acela de a-i uita, chiar și în momentele de fericire, pe cei care — poate chiar din vina noastră — au ajuns în adâncurile suferinței, în care ar avea nevoie de o adevărată compasiune, conform Galateni 6.2 și alte pasaje, și în care am putea să-i ajutăm. ... Ca o consecință suplimentară a acestei interpretări, am ajunge la același rezultat, așa cum s-a spus mai sus: să nu trecem cu indiferență peste rana lui Iosif, adică a poporului căzut la pământ, ci, într-o adevărată întristare față de aceasta, să facem circumstanțele lor să fie ale noastre, pentru a servi astfel la zidirea Bisericii Sale, care în multe privințe zace în ruină (Efeseni 4; Coloseni 2!; 1 Corinteni 12).

Ajunge cu asta! Domnul să ne trezească din orice nepăsare față de lucrarea Sa, astfel încât să ne îndeplinim partea noastră, „cât este încă zi”, pentru vindecarea „răniilor lui Iosif”, adică, în sensul Noului Testament, printre altele, și starea practică a Bisericii din „*Laodiceea*”, care se destramă atât de ușor! „Fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3.19).

Cât de serios este Cuvântul Său și cât de important pentru noi să-L lăsăm doar pe acesta să fie „candelă pentru piciorul nostru și lumină pentru cărarea noastră” (Psalmul 119.105)! „*Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate!*” (1 Petru 1.25) Lui să-I fie gloria! (Fritz Koch)

„Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii. ... ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos!” (Efeseni 4.1–3.15)

